

den Afdøde selv bestemt det. Den Fanfare, han havde forlangt at faa blæst over sin Grav, havde Præsten til Gengæld ikke villet give Tilladelse til.

To af hans Søskende havde indfundet sig til Begravelsen. Det var Departementschef Eberhard Sidenius og Provsten Thomas Sidenius, begge uden Uniform. Efter Jordfæstelsen blev hans Testamente aabnet. Til de to Brødres Overraskelse og Beklagelse havde han taget den Bestemmelse, at hans Efterladenskaber skulde tilfalde „Jakobe Salomons konfessionsløse Skolehjem“ i København, — det var en Virksomhed, ingen af dem fandt fortjenstfuld. Og nu viste det sig ovenikøbet, at der foruden Bohavet og adskillige Kontanter var et Par Sparekassebøger, alt tilsammen til en Værdi af en halv Snes tusinde Kroner. Den strengt regelmæssige, ja asketiske Levevis, som den Afdødes svage Helbred havde paabudt ham, og som iøvrigt passede godt for hans Tilbøjeligheder, havde tilladt ham at henlægge henved Halvdelen af sin Aarsløn foruden al Ekstrafortjeneste, deriblandt Afstaaelsessummerne for et Par smaa Opfindelser, han havde gjort.

Brødrene var forbavsede.

„Det er jo virkelig en betydelig Sum,“ udbrød Departementschefen et Par Gange, først med megen Respekt, derpaa noget betænkelig.

„Ja, det er virkelig en ikke ringe Kapital,“ ytrede Provsten med samme Toneskiftet.

De to Brødre saae paa hinanden.

„Forhaabentlig er han kommen redelig til den.“

„Derom har vi visselig ikke Lov til at tvivle.“

*

*

*

Da Departementschefen var vendt tilbage til København, drev en vis Nysgerrighed ham til personlig at overbringe Frøken Salomon Meddelelsen om den Arv, der var tilfalden hendes Skolehjem.

En Dag gik han ud paa Nørrebro, hvor Frøkenen havde opført sit meget omdisputerede „Børnenes Hus“ midt i Fattigkvarteret. En Portnerske førte ham over en stor Legeplads med Træer og Bænke, og da det viste sig, at Bestyrerinden i Øjeblikket var beskæftiget ved Undervisningen, udtalte han Øn-